

Publicerad 2007-10-14 17:06 av Anonym Ängel

*Novell ska man nog inte kalla det. Men det är heller inte poesi.*

*Detta är en berättelse. En berättelse om Maria.*

## **Maria**

Det är höst. Klockan är bara 19 på kvällen men ändå är det redan mörks som i graven ute, regnet slår mot rutan. I huset är det släkt och mörkt, står man på gatan och kollar mot det bortersta fönstret kan man ana ett svagt ljussken.

Maria sitter på golvet i sitt rum, endast ett stearin ljus lyser upp rummet. Ett stort svart blockljus står mitt på golvet. Skenet från ljuset är mycket svagt och lyser bara upp en liten del av rummet. Men det räcker för Maria, mörker passar henne. I bakgrunden går Lars Winnerbäck's skiva Rusningstrafik på svag volym, vilket och så passar henne. I alla fall enligt henne själv. Men hennes omgivning skulle inte se henne så, Maria allas solstråle som alltid skrattar och är glad. Men som man brukar säga, bakom masken gråter clownen. Så skulle hon beskriva sig själv glad på utsidan, trasig på insidan.

Maria sitter på sitt rum, ensam. Med ljuset och tankarna som enda sällskap. Ljusets sken fladdrar mot hennes vänstra handled och underarm, täckt med sår och ärr. Starkt röda lyser ärren. Varför ser ingen att hon behöver hjälp? Ingen ser henne, ingen ser att hon bryts ner. Ingen är medveten om hennes insida. Hon reser sig och går fram till spegeln. Maria tar av sig sitt svarat linne och granska sig själv i spegeln. Jo vist hon har gått ner i vikt igen. Revbenen sticker ut mer än vanligt. Hon drar handen över magen och revbenen, med stor tydlighet känner hon mellan rummet mellan revbenen. Hon tar på sig linnet igen och går ut på badrummet, där ställer hon sig på vågen, 50,2 kg. Ett kilos vikt ras till, hon klara inte av att äta mår bara illa. Men det är inget problem, inget hon orkar bry sig om. 50 kg är nog ganska normal om man är 175 cm lång.

Maria sitter återigen på golvet vid sitt svarta ljus. Varför blev hon vald? Varför blev det hon som ingen gillar, eller varför vara snäll mot sig själv? Dom hatar henne. Alla säger att fysiskt våld gör ont. Det gör det, inte för att hon har blivit utsatt för det så mycket. Marias gamla och enda pojkvän slog henne en gång. Det kändes. Men den dagliga psykiska misshandeln/ mobbningen gör ondare. Orden bryter ner och förstör. Hon vet att det förstör men ändå kan hon inte låta bli att lyssna och ta åt sig. Hon hatar det!

Ljuset brinner sakta ner. Maria tittar på rak bladet, tårarna rinner ner för hennes bleka kinder. Hon tar upp den, tårarna rinner fortfarande, den svarta mascaran rinner ner för kinderna. Med ett djupt andetag reser sig Maria och går bort till byrån. Hon öppnar den nedersta lådan och lägger ner rakbladet. Inget blod i kväll.

Klockan börjar närma sig 21. Maria blåser ut ljuset och tänder lamporna i huset. Tvättar bort mascara kletet och lägger på ny. Tar på sig en långärmad tröja. Hon stänger även av musiken, Maria sätter sig vid tv, allt måste verka bra när mamma och pappa kommer hem.

Inte en helt ovanlig dag i Marias liv. Maria är säkert inte ensam. Det är förmodligen mer än man tror som är trasiga. Depression är betydligt vanligare än man kan tro. Just du som läser detta, känner säkerligen någon som lider av detta. Bara att du inte vet om det. Så ta hand om varandra för ingen ska behöva vara så ensam som Maria.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anonym Ängel med Poeter.se id #15948 innehar upphovsrätten